

[Lizzie Lichtenberg]

Hvis vi på denne baggrund skal udvikle familiepolitikken, må der lægges nogle principper fast. Arbejdsmarkedspolitikken må i de kommende år tage sigte på at skabe et større mål af fleksibilitet til gavn for familielivet. Ved at gennemføre flere flekstidsordninger på arbejdsmarkedet i både den offentlige og den private sektor kan børnefamilier få væsentlig mere tid sammen.

De seneste undersøgelser har da også vist, at det er et forældrønske. Jeg håber derfor, at børnene også bliver synlige i arbejdsmarkeds-sammenhæng, der bør være udvidet adgang til deltidsarbejde, så forældre, der ønsker det, får bedre mulighed for at få nedsat deres arbejdstid uden tab af anciennitet.

Forbedrede vilkår for tilbagevenden til arbejdsmarkedet er en stor sag. De forældre, der midlertidigt er holdt op med at arbejde for at være mere sammen med deres børn, skal have bedre muligheder for at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

Der skal være relevante efter- og videreuddannelses tilbud til forældre, der ønsker at genoptage en erhvervs mæssig karriere. Såvel offentlige som private arbejdsgivere bør vise imødekommethed over for forældre, der ønsker at genindtræde på arbejdsmarkedet efter års pause.

Måske skulle man øremærke nogle af de mange millioner, der bliver brugt til efteruddannelse, til netop efteruddannelse til de forældre, der igen skal ind på arbejdsmarkedet, samtidig med at de kan sikre sig en aftale med deres arbejdsplads om at komme igen. Det at have mulighed for at opdrage børn, have mulighed for at iagttage børn, medens de vokser til, burde sidestilles med anden indvunden færdighed og derfor være kompetencegivende. Ikke mindst i en ledersituation kan man jo se, at evnen, man får opøvet ved at omgås børn i det, jeg vil kalde det nonverbale kropssprog, har overordentlig stor betydning, ja, man betaler endda dyre managementkurser for at lære det. Gå hjem og se på jeres børn! Børn er nemlig gode opdragere for deres forældre, hvis forældrene fornemmer det, børnene siger med deres nonverbale sprog.

Hvis vi mener noget med, at vi reelt vil give den ønskede frihed for vore familier til at tilrettelægge en harmonisk hverdag med plads til både børn og arbejde, er det altafgørende, at arbejdsmarkedet og dets forhandlere giver mulig-

heder for, at den enkelte familie kan planlægge en harmonisk hverdag. Derfor hører dele af en familiepolitik efter min opfattelse også hjemme under personalepolitik på arbejdsmarkedet. Dette indebærer også, at vi accepterer hinanden på arbejdsmarkedet, at vi accepterer, at kollegaen gennem nogle år har nogle forpligtelser over for sine børn. Derfor er det vigtigt, at disse forhold kommer med i aftalerne på arbejdsmarkedet.

For regeringens sidste forslag, som jeg fik kendskab til, da jeg kørte hjem fra et møde i aften, nemlig en opsparingsordning, der skal præmieres, vil jeg råbe et stort hurra. Det er netop noget af det, familierne ønsker. Der er ingen tvivl om, at det vil være et incitament til og en mulighed for, at familierne kan være med til at løse de opgaver, der stilles dem.

Med denne redegørelse er regeringen gået fra iagttagerrollen over til en handlingsrolle. Jeg finder det rigtig, at man laver særskilte redegørelser for initiativer for unge med særligt behov og for handicappede børn.

Det KonservATIVE Folkeparti ønsker at diskutere, hvordan en indsats for børnefamilierne kan prioriteres, og hvordan ressourcerne og offentlige tilbud fremover bør tilrettelægges. Den fremtidige planlægning og lovgivning må ikke bare blive en fremskrivning af kendte begreber og løsningsmodeller. Det vil være at følge udviklingen i bakspejlet. Der er opgaver, der skal løses her og nu; men i vort valg af løsninger må vi ikke forsøgte muligheden for at nå de langsigtede mål: større valgfrihed, mindre offentlig indflydelse, bedre mulighed for at give den næste generation en opvækst i kærlighed, at give den muligheder.

Jeg finder ikke denne redegørelse sølle. Men den bygger på en anden samfundsmodel end den, man traditionelt beskæftiger sig med i socialistiske kredse. For os er børnepolitik en del af familiepolitikken og derved en del af samfundspolitikken.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Nu kunne jeg forstå på fru Lizzie Lichtenberg, at den idé, som fru Lizzie Lichtenbergs partifælle arbejdsministeren er ude med i Jyllands-Posten i dag, har fru Lizzie Lichtenberg hørt i radioen. Det er måske nok lidt unfair så at spørge, hvad der ligger bag, men alligevel.